

Vida A. Mohorčič
Špolar

Osebnost, ki pusti pečat

Dr. Ano Krajnc sem spoznala, ko sem študirala na Visoki šoli za organizacijo dela na kadrovske izobraževalni smeri. Eden izmed predmetov, ki smo jih slušatelji imeli v programu, je bila tudi andragogika. Takrat sem se prvič srečala z andragogiko, ki je moja poklicno pot pomembno oblikovala. Medtem ko me je končan študij angleškega jezika in umetnostne zgodovine naučil mnogo – dal mi je, vsaj umetnostna zgodovina, hrano za dušo in angleški jezik možnost moje prve zaposlitve –, pa me je andragogika zasvojila. Z veseljem sem prebrala knjigi dr. Ane Krajnc – *Izobraževanje naša družbena vrednota* (1977) in *Izobraževanje ob delu* (1979), kasneje pa tudi njena druga dela.

Ob spremembi zaposlitve sem dr. Ano Krajnc lahko osebno spoznala, saj sem z njo tudi poklicno sodelovala. Prebiral sem knjige o izobraževanju nasploh, analizirala izobraževanje iz različnih zornih kotov, ga primerjala z izobraževanjem v drugih državah in sodelovala s poznavalci posameznih področij tega obširnega sistema. Dr. Ana Krajnc je kot zunanja sodelavka prispevala svoje znanje in videnje o izobraževanju odraslih. S svojo vpetostjo v evropski in širši mednarodni prostor je prinašala nove poglede in novo znanje v Slovenijo ter razvijala nove oblike izobraževanja odraslih, če omenim samo Univerzo za tretje življenjsko obdobje, ki jo je, sprva kot sekcijo Andragoškega društva Slovenije, zasnovala v Sloveniji. Z veseljem se spominjam njenih prispevkov na konferencah in posvetih, ki jih je organiziralo Andragoško društvo. Vedno so prinašali kaj novega, bili so kritični do stanja na področju izobraževanja odraslih in navdušujoči hkrati.

S svojim delovanjem v mednarodnem prostoru je prispevala k prepoznavnosti Slovenije, pa čeprav je bila takrat Slovenija še republika skupne države, Jugoslavije. Ne moremo reči, da je v Slovenijo prinašala le izkušnje in oblike iz tujine in jih implementirala v domače okolje,

ampak je svoje izkušnje tudi delila z drugimi »izza železne zaves« (kamor so »zahodnjaki« Slovenijo in Jugoslavijo radi postavljali). Bila je mednarodno poznana andragoginja. Leta po tem, ko se je umaknila iz mednarodne sfere in se posvetila delu v Sloveniji, so me tujci spraševali po njej, jo pozdravljali in se spominjali skupnih projektov – bodisi pri Unescu bodisi v okviru Evropske zveze za izobraževanje odraslih (European Association for the Education of Adults – EAEA) ali pa v projektih, ki jih je vodila na fakulteti. Spomnimo se samo projekta Euro-Delphy, komparativne študije o prihodnosti izobraževanja odraslih, ki ga je za Slovenijo, eno izmed 14 sodelujočih držav v projektu, koordinirala med leti 1993 in 1995.

Najraje pa se je spominjam kot mentorice. Bila je neverjetna. Zнала je svetovati, nevsiljivo voditi in počakati. Čeprav je vedno govorila, da je doktorat treba končati najkasneje v treh letih, je vendarle znala počakati. Imela je tisti posebni dar ali pa občutek za človeka, ki ji je povedal, kdaj so vprašanja o delu na doktoratu odvečna, kdaj je potrebna spodbuda in kdaj nasvet. Ko si se počutil čisto na tleh in verjel, da tega nisi zmožen nikoli narediti, te je pogledala in vprašala: »Zakaj misliš tako?« In potem je začela govoriti. Na koncu si od nje šel pomirjen, poln nove energije in novega zagona. Na svoji izobraževalni poti sem imela kar nekaj mentorjev. Ana je ena izmed tistih, ki se jih najraje spominjam.